

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Item eiusdem, ex quaternione IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

Ομοίως τῆ αὐτῆ, τετρά-
διϞ ϛζ'.

Item eiusdem, ex quater-
nione XVII.

Οθεν, ἀδελφοί, κλήσεως ἐπουρα-
νίου μέτοχοι, κατανοήσατε ὁ δόξασον
καὶ δεχέσθε τὴν ὁμολογίαν ἡμῶν
Ἰησοῦ, πρὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐ-
τὸν. καὶ μὴ ἕτερον. Ὅπως οὖν ἡμῶν
τύτου μόνου δεχέσθε συμπαθεῖς
καὶ συγγνωστὴν καὶ βεβαίαν, ἧς εἰς αὐτὸν
μὴ ὁφθαλμοπέδῃ πίστει. αὐτὸς γὰρ
ἡμῶν πῆς ἐπιγαλμηδύνης διδογίας ἐκ
ἀτέρματ' Ἀβραάμ ἀπέσταλῃ, ὡς
ὑπὲρ ἑαυτῆ καὶ τῶν συγγνωστῶν τῆ σω-
ματός θείων σωεπαγάμων. ση-
μειωτέον, ὅτι ὁμολογήσας πάντα δε-
χεσθῆ δεῖσθαι θείων, ἐ ὑπεξελών
Ἐλεσθῆ, ὡς μὴ δεόμενον, ἐν πύ-
τοις ὑπὲρ ἑαυτῆ φησι προσφέρειν, καὶ
τῶν συγγνωστῶν, θείων.

Vnde, fratres, vocationis super-
caelestis participes, considerate apo-
stolum & pontificem confessionis no-
stra Iesum, qui fidelis est ei qui fecit
illum. Et infra: Cum igitur vnus
hic nobis pontifex sit, compati-
ens, nobis cognatus, & stabilis,
nolite a fide quæ in ipsum est, re-
cedere. Ipse enim promissæ nobis
benedictionis ex semine Abrahæ
missus est, tamquam pro se & co-
gnato sibi genere sacrificium of-
ferens. Sed aduerte, cum omnem
pontificem sacrificio egere fateat-
ur, Christumque, veluti qui il-
lius non indiguerit, excipiat; hic
tamen tam pro se, quam pro co-
gnato sibi genere sacrificium ob-
tulisse affirmat.

Ομοίως τῆ αὐτῆ, τετρά-
διϞ ϛζ'.

Item eiusdem, ex quater-
nione IV.

Ακούσατε τίνων, προσέχοντες
τοῖς ῥητοῖς ὁ τρώων μου, φησι, τὴν
σαρκα. μνημονεύετε ὅτι ὡς τὴν σαρ-
κὸς ὄντι τὸ λεγόμενον, καὶ ὅτι οὐ παρ'
ἑμοῦ προσέδεται τὴν σαρκὸς ὄνο-
μα. ὡς μὴ δοκεῖν ἐκείνοις ὡφεί-
μεν εἶναι ὁ τρώων μου τὴν σαρκα,
καὶ πίνων μου τὸ αἷμα. μὴ εἶπεν ὁ
τρώων μου τὸ θεοτίμα καὶ πίνων τῶν
τῶν; ὁ τρώων μου τὴν σαρκα, καὶ
πίνων μου τὸ αἷμα, ἐ ἑμοὶ μέν, καὶ
καὶ γὰρ ἐν αὐτῶν, καὶ μὴ ἕτερον.

Audite itaque, & his quæ di-
cuntur, animum aduertite: *Qui* ^{Ioan. 6. v. 56}
manducat, inquit, *meam carnem*.
Memineritis de carne sermonem
hic esse, & carnis vocabulum a
me adiectum non esse, ne illis for-
san perperam interpretari videar.
Qui, inquit, *manducat meam car-
nem, & bibit meum sanguinem*.
non dixit: *Qui manducat meam*
diuinitatem, aut *qui bibit meam*
diuinitatem: sed, *Qui manducat*
*meam carnem, & bibit meum san-
guinem, in me manet, & ego in eo*.
Et post alia.

* τῶν τῶν.

Ἀλλ' ὅτι τὸ προσκεῖμενον ὁ τρώ-
ων μου τὴν σαρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷ-
μα, ἐ ἑμοὶ μέν, καὶ γὰρ ἐν αὐτῶν. μνη-
μονεύετε, ὅτι ὡς τὴν σαρκὸς τὸ λεγό-
μενον καὶ τὸς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πα-

Verum ad id quod propositum
est, reuertamur: *Qui manducat* ^{Ibid.}
*meam carnem, & bibit meum san-
guinem, in me manet, & ego in eo*.
Mementote, quod de carne verba
hic fiant. *Sicut misit me viuens Pa-* ^{Ibid.}

Ttt iij

ter. me, inquam, quem cernitis. Sed aliquando perperam interpretor. Audiamus ex sequentibus: *Sicut misit me vivens Pater.* Ille diuinitatem exponit, ego vero humanitatem. Iam videamus, quis perperam interpretetur: *Sicut misit me vivens Pater.* Hæreticus etiam dicit: Diuinitatem hic exprimit. sensus est enim: Misit me Deum Verbum. Secundum illos: *Sicut misit me vivens Pater,* & ego Deus Verbum vivo propter Patrem. Deinde quod

Ibid.

mox sequitur: *Qui manducat me, & ipse vivet.* Quid quæso manducamus? diuinitatemne, an humanitatem?

πῆρ ἐμέ (Ϟ) φαγόμενον. ἀλλ' εὐίστε παρερμηνεύω. ἀκούσωμεν ἐκ τῆς ἐξῆς· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ· ἐκείν (Ϟ) λέγει πῶς θεότητα, ἐγὼ δὲ πῶς ἀνθρώπινην. ἰδόμενος πῆρ ὁ παρερμηνεύων· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ· λέγει καὶ ὁ ἀβρελικός, ἐν ταῦτα πῶς θεότητα λέγει· ἀπέστλέ με, Φησὶ, (Ϟ) θεὸν λόγον· καὶ οὕτως ἀπέστλέ με ὁ ζῶν πατήρ· κατ' ἐκείνους, καὶ γὰρ ζῶ ὁ θεὸς λόγος διὰ (Ϟ) πατέρα. εἶτα τὸ μὴ τῶτο καὶ ὁ τρώγων με, καὶ αὐτὸς ζήσειται. τίνα ἐδίωκεν; πῶς θεότητα, ἢ πῶς ἀνθρώπινην;

ANNO CHRISTI 431.

Item eiusdem, ex quaternione X V I.

Ομοίως τῆ αὐτῆ, περὶ ἀριθμοῦ 15'.

Rom. 5. v. 10

Hebr. 1. v. 2.

Et omnino, ait, si totum novum testamentum simul accurate scrutatus fueris, nusquam in eo mortem Deo adscriptam comperies, sed vel Christo, aut Domino, aut Filio. Hæc autem voces, Christus, & Filius, & Dominus, cum unigenito in scripturis tribuuntur, naturarum duarum indices existunt: & aliquando quidem diuinitatem, nonnunquam vero humanitatem, interdum autem utramque simul exprimunt. Exempli causa, quando apostolus Paulus per epistolam ita prædicat: *Cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem Filii eius;* Filii humanitatem clare indicat. At vero cum idem rursus ad Hebræos scribens ait: *Deus nobis locutus est in Filio, per quem fecit & sæcula;* diuinitatem Filii indicat. Neque enim caro sæcula condidit, ut quæ multa post sæcula formata sit. Et infra: Neque

καὶ ὅλως, φησὶν, εἰ πάντων ὁμοῦ πῶς κενὴν μετέλλαθεις, ἐκ αὐτῶν ὄντων οὐδαμῶς πῶρα ταῦτα (Ϟ) διὰ τὸν τῶ θεῷ προσεπαπόμενον (Ϟ), ἀλλ' ἢ Χριστῶ, ἢ υἱῶ, ἢ κυρίῳ. τὸ γὰρ Χριστός, καὶ τὸ υἱός, καὶ τὸ κύριος, τῆς αὐτῆς μονογενεῖς παρὰ τῆς γενεῆς λαμβανόμενον, τῆς φύσεως ὅτι τῆς δύο σημαντικόν· καὶ ποτὲ μὲν θεοῦ πῶς θεότητα, ποτὲ δὲ πῶς ἀνθρώπινην, ποτὲ δὲ ἀμφοτέρω. οἷον, ὅπου Παῦλος ἐπιστέλλων κηρύττει· ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ θεῷ διὰ τῆς θανάτου τῆς υἱοῦ αὐτοῦ· πῶς ἀνθρώπινην βοᾷ τῆς υἱοῦ. ἀλλ' λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς πρὸς Ἑβραίους· ὁ θεὸς ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῶ, δι' οὗ καὶ τῶν αἰώνων ἐποίησε· πῶς θεότητα δηλοῖ τῆς υἱοῦ· οὐδὲ γὰρ ἡ σαρκὶς δημιουργῆς τῆς αἰώνων, ἢ μετ' αἰώνας δημιουργηθεῖσα πολλοῖς. καὶ μὴ ἔπερα· οὐδέ